

[Paul Møller.]

at finanslovsforslaget vil være udtryk for en særdeles stram tilbageholdende linje i udgiftspolitikken; men næppe er ordene sluppet ud af munden, før de ledsages af nye udgiftsbebudelser; og de første forslag herom er allerede fremsat i folketinget. Hvor er den tilbageholdende linje så henne? Ulykken er, at ingen mors sjæl ved, hvor man har denne regering, og man får tit det indtryk, at den heller ikke selv ved det.

Det først fornødne er efter vor opfattelse at undgå nye eksplosioner i de offentlige finanser. Staten må ikke blive ved med at være motor for inflationen. Dette synspunkt, som vi gang på gang har understreget her i tinget, er nu også delvis fremhævet af vismændene, men hvordan undgås det? Planlægning og prioritering af opgaverne er de ord, som oftest fremhæves i denne forbindelse. Og det er utvivlsomt en simpel nødvendighed, hvis der overhovedet skal komme orden i det hele. Det kan ikke nytte, at vi hvert år i marts måned skal sidde med opsvulmede budgetter, som skal vedtages inden april, og med en række udgiftsposter, som på det tidspunkt er urørlige. Det er mærkeligt, at regeringen først nu erkender planlægningens nødvendighed. Man taler nu og i fjor om en 3-årig planlægning, som dog skal underkastes årlige revisioner. Jeg tror ikke, det er de vises sten, fordi en 3 års plan med årlige revisioner efter mit skøn slet ikke er nogen plan. Langt snarere mener jeg, at 3 års planer skal udarbejdes med den største forsigtighed og kun medtage de opgaver, som vi absolut skal have fuldendt eller påbegyndt inden for perioden. Til gengæld bør og skal der ikke foretages konjunkturpolitiske indgreb i disse opgavers gennemførelse. De skal være fredede. 3 års planen må så ud fra en bedømmelse af arbejdsmarkedssituationen og af den almindelige økonomiske tilstand suppleres med årlige tillæg, der medtager ønskelige, men ikke strengt nødvendige opgaver. Derved vil vi skabe sikkerhed hos de forvaltningsgrene, som arbejder med planerne, sikkerhed for, at de ikke skal underkastes nye og vilkårlige restriktioner i form af anlægs- eller byggestop.

For det konservative folkeparti er det en nødvendighed, at der ved de kommende to års budgetlægning tages hensyn til de for-

ventede indkomster, som staten automatisk vil få — jeg ved godt, at visse socialdemokrater anser dette for en uhyre gammeldags betagning — og at også staten må indrette sig efter sin indkomst. Vi har det standpunkt, ikke blot af økonomiske grunde, men også, som jeg tidligere har nævnt, for at stoppe den inflationskilde, som stadig rinder fra de offentlige finanser. Det må også erindres, at statens andel i den samlede private og offentlige virksomhed igennem de sidste to finansår har udvist en sådan vækst, at der nu må stoppes op og fordøjes, hvis man mener noget alvorligt med inflationsbekæmpelsen. Vi har sagt det i tide nemlig i merværdiafgiftsudvalget i august, altså godt 7 måneder før det nye finansårs begyndelse; det skulle med et sådant varsel være muligt at begrænse udgiftsstigningerne til de beløb, som indtægtsstigningerne muliggør — og det er jo slet ikke så helt lidt, så vidt jeg kan erindre omkring 2 milliarder kr. En sådan stram udgiftspolitik er også en nødvendighed, hvis vi skal nå frem til en virkelig skattereform. Det vil i det lange løb kun være muligt at skabe orden i statens udgiftspolitik, hvis vi indretter os således, at der ikke kan trækkes næsten ubegrænset veksler på statskassen, hvis omfang ingen kender, før vekslerne præsenteres til betaling.

Det er bl. a. derfor, mit parti har arbejdet for, at en administrativ reform og en skattereform må gå hånd i hånd, men også fordi vi mener, der bliver mere fornuft i den offentlige udgiftspolitik, hvis de, der bestemmer over offentlige midler, selv skal skaffe dem, altså hvis der sikres en nærmere sammenhæng imellem ansvar og magt. Derfor har vi foreslået, at de gældende refusionsordninger, der helt forflygtiger ansvaret, ophæves eller begrænses, så kommunernes frihed til selv at råde over indtægter og udgifter forøges. De opgaver, vi i første omgang tager fat på, er dem, som kommunerne i dag sagligt er i stand til at løse, som de rent faktisk løser, men som de ikke selv betaler. Vi lægger altså ikke ved vore forslag nye områder ud til kommunal forvaltning i denne omgang; men vi forøger ansvaret hos kommunerne for denne forvaltning. I lighed med, hvad man har foreslået i Sverige, ønsker vi de nuværende udviklede og administrativt kostbare refusionsordninger afløst af samlede bloktilskud til d